

е време, да се измъкне изъ тоя пашлъчъ турци, дѣто бѣ загащенъ; утрѣ това бѣше невъзможно.

И той впиваше, съ силно напрѣгнажи мисли, погледъ въ свѣтящитѣ прозорци на хана. Той мислѣше какъ и какъ да мине прѣзъ гѣстата стража, която пазѣше краищата.

Той се надѣваше лесно да извърши това, поради турекото си рухо и доброто знаяние турски язикъ. Но, уви, каква полза отъ това? че той се спасилъ, че се завърнѣлъ здравъ и читавъ на укрѣплението си!

Бѣла-Черкова остояше мирна, а гибельта на Клисура бѣше неминуема.

Да се опита тазъ ноцъ да трѣгне за Бѣла-Черкова бѣше почти невъзможно: стражата на источния край на селото имаше заповѣдь никого да не пропуца, за да попрѣчи на случайнитѣ дезертири... Да остави за утрѣ, денѣ, още по-невъзможно... Та па и да би било възможно, той не би трѣгнѣлъ вече за Бѣла-Черкова. Нему му бѣше съвѣстно да отектствува отъ Клисура въ единъ ужасенъ часъ за неж... Неговото липсване щѣше да бѣде погледихто, като едно бѣгство, като една подлостъ. Не, невъзможно. Но какъ да се съобщи нѣщо на Бѣла Черкова? Едно послѣдне опитване не можеше ли да стане? И Огняновъ страшно напрѣгнаше ума си.

Най-послѣ една идея го огрѣ. Той рѣши да се опита да прѣдума ханджиятъ да прати за Бѣла-Черкова нѣкого отъ синовѣтѣ си утрѣ; синъ му би могълъ да се придружи за безопасность, къмъ нѣкой случаенъ пхтникъ турчинъ, понеже утрѣ бѣше пазаренъ день въ К.

Тая идея се усмихна на Огнянова. Макарь, че осжществението ѝ се прѣдставляваше много мъчно нѣщо, но важностьта ѝ заслужваше и усилия, и рискъ. Да, голѣмъ рискъ; най-напрѣдъ, той трѣбаше да издаде себе си, да повѣри сѣдбата си на тоя ненадѣжденъ ханджия.

За щастие, той се познаваше съ него и съ фами-